

Sygn. akt I KK 260/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Jarosław Matras

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (sprawozdawca)

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie **I. P.**

ukaranego za czyny z art. 87 § 1 k.w. i art. 86 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej,

na posiedzeniu w dniu 13 lipca 2022 r.,

w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w.,

kasacji na niekorzyść wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w K. z dnia 7 marca 2022 r., sygn. akt II W [...],

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia
o karze i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu
w K. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w K. z dnia 7 marca 2022 r., sygn. akt II W [...], I. P. został uznany za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, stanowiących wykroczenia z art. 87 § 1 k.w. i art. 86 § 1 k.w., za które – na

podstawie art. 87 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. – wymierzono mu karę grzywny w kwocie 600 zł (pkt I). Sąd Rejonowy ponadto orzekł wobec obwinionego I.P. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. „B” na okres 6 miesięcy (pkt II), zaliczył na poczet tego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy (pkt III) i orzekł o kosztach procesu (pkt IV).

Powyższy wyrok nakazowy nie został zaskarżony przez żadną ze stron postępowania i uprawomocnił się w dniu 24 marca 2022 r.

Kasację od powyższego wyroku nakazowego wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżył go w zakresie orzeczenia o karze, na niekorzyść I. P., i zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 87 § 1 k.w., polegające na wymierzeniu obwinionemu Ireneuszowi Potockiemu, na podstawie tego przepisu przy zastosowaniu art. 9 § 2 k.w., za przypisane mu wykroczenia z art. 87 § 1 k.w. i z art. 86 § 1 k.w. popełnione w dniu 21 stycznia 2022 r., kary grzywny w wysokości 600 zł, podczas gdy zgodnie z treścią art. 87 § 1 k.w., w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2022 r., kara grzywny mogła być wymierzona w wysokości nie niższej niż 2500 złotych”. Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w K. w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie wymienionemu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiło jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w. W sprawie nie zaistniała też przeszkoda do uwzględnienia kasacji na niekorzyść obwinionego, o której mowa w art. 110 § 2 k.p.s.w.

Prokurator Generalny trafnie wskazał w zarzucie kasacji, że zaskarżony wyrok nakazowy został wydany z rażącym naruszeniem art. 87 § 1 k.w. Zgodnie z art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 2 grudnia 2021 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2021, poz. 2328 ze zm.) znowelizowano art. 87 § 1 k.w. przez nadanie mu brzmienia: „Kto znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega karze aresztu albo grzywnie nie niższej niż 2500 zł”. Zgodnie z art. 23 ww. ustawy, art. 87 § 1 k.w.

w przytoczonym brzmieniu wszedł w życie w dniu 1 stycznia 2022 r. Oznacza to, że obowiązywał zarówno w dacie popełnienia wykroczenia (21 stycznia 2022 r.), jak i wydania wyroku nakazowego przez Sąd Rejonowy (7 marca 2022 r.).

Przepis art. 24 § 1 k.w. stanowi, że grzywnę wymierza się w wysokości od 20 do 5000 złotych, chyba że ustawa stanowi inaczej. Treść art. 87 § 1 k.w. stanowi normatywną realizację zastrzeżenia zawartego w końcowej części przytoczonego przepisu, poprzez określenie wyższej dolnej granicy zagrożenia karą grzywny – 2500 złotych. Wymierzenie I. P., na podstawie art. 87 § 1 k.w., przy zastosowaniu art. 9 § 2 k.w., za przypisane mu wykroczenie oraz wykroczenie określone w art. 86 § 1 k.w., grzywny w wysokości 600 zł nastąpiło z uchybieniem jej minimalnego ustawowego progu, zakreślonego jako „nie mniej niż 2500 złotych”.

Wymierzenie kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w sankcji przepisu, który określa kwalifikację prawną czynu przypisanego, bez wskazania szczególnej podstawy do takiego ukształtowania rozstrzygnięcia co do kary, stanowi rażące naruszenie prawa materialnego – przepisu stanowiącego podstawę skazania. Sytuacja taka zawsze ma wpływ na treść wyroku (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 28 stycznia 2021 r., II KK 412/20; 18 marca 2020 r., IV KK 10/20; 5 lutego 2013 r., sygn. akt III KK 228/12). W realiach niniejszej sprawy uchybienie Sądu Rejonowego miało charakter rażący i w sposób istotny wpłynęło na treść prawomocnego wyroku nakazowego, gdyż w jego wyniku I. P. została wymierzona grzywna w wymiarze niższym, niż winno to nastąpić w sytuacji prawidłowego zastosowania przepisów prawa materialnego.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w sentencji wyroku.

[as]